

Istorinis meilės romanas

LEDI TREGOVAN
TESTAMENTAS
— NO. 01 —

JANICE PRESTON

Laimės
nesuplanuosi

 svajonių knygos

JANICE PRESTON

Laimės
nesuplanuosi

Vilnius
2023

1

Panelė Lėja Teimė atvykusi iš Dolfinų dvaro, stovinčio Somerseto pakrantėje, išlipo iš pašto karios ir įsmeigė akis į Henšou ir Dento advokatų kontorą Bristolio centre. Prieš dvi dienas gautame laiške primygtinai reikalauta, kad ji dalyvautų šiandien čia vykstančiame susitikime, ir pabrėžta, jog, ignoruodama raginimą, praleistų svarbiausią galimybę savo gyvenime. Lėja netikėjo, kad sėkmė galėtų nukristi žmogui ant galvos tiesiog iš dangaus, tačiau net būdama ypač praktiškos prigimties neįstengė atsispirti pagundai išgirsti gerų naujienų. Ji apžiūrėjo priešais esantį pastatą – šis niekuo nesiskyrė nuo kitų, išskyrus žalvarinę lentelę ant sienos prie durų, – ir prikando lūpą. Henšou ir Dentas, advokatai. Ranka nejučia šmurkštelėjo po apsiaustu ir pirštai susirado mamos vestuvinių žiedų, kurių visada nešiojo parištą kaspinu po kaklu. Įprastai slėpdavo po kasdienėmis, patogiomis rudomis ar

žalsvo atspalvio suknelėmis, kokias vilkėjo dirbdama guvernante Dolfinų dvare, bet šiandien tiek kaspinas, tiek žiedas puikavosi atvirai ant kaklo lyg suteikdami papildomo žavesio jos padėvėtai karališko mėlynumo suknelei.

Ji pasirausė rankinėje ieškodama kišeninio tėčio laikrodžio ir radusi atvožė dangtelį. Dar dvylika minučių iki vidurdienio – laiko, paskirto susitikti. Nuo mamos mirties praėjo penkiolika metų, o nuo tėčio – septyneri, tačiau žiedas ir laikrodis vis dar kėlė prisiminimus ir leido Lėjai jaustis ne tokiai vienišai šiame pasaulyje. Numalšino staiga kilusį norą sprukti. Atvyko tolimą kelią, be to, reikia pasikliauti ponu Henšou, kuris privalėtų pasirūpinti jos grįžimu į Dolfinų dvarą. Pati turėjo per mažai pinigų, kad leistų sau prabangą švaistyti juos samdydama pašto karietą, tempiamą keturių arklių.

Mintis nutraukė kanopų caksėjimas ir gatve dardanti karieta. Mergina suvirpėjo nuo paskutinių sausio dienų žvarbos, prasiskverbusios net po apsiaustu. Laikas išsiaiškinti, kodėl ją iškvietė. Ji stipriai sukando dantis, ištiesė nugarą ir pasibeldė į duris.

– Panelė Lėja Teimė, – ištarė susikūprinusiame išblyškusio veido sekretoriui, atvėrusiam duris. – Man paskirtas susitikimas su ponu Arturu Henšou. Vidurdienį.

– Sekite paskui mane, panele.

Lėja žengė pro sekretorių, jis uždarė duris ir koridorius paskendo tamsoje. Pastatas buvo persmelktas

drėgmės ir dulkių kvapo. Jai ėmė perštėti gerklę, kol sekė paskui vyrą stačiais laiptais aukštyn. Šis pabeldęs į duris lukterėjo. Nė karto net nedirstelėjo į ją, vengė akių kontakto. Nors nebuvo ypač nervinga – guvernantės negalėjo leisti sau perdėto jautrumo – Lėja pajuto, kaip nuo įtampos susitraukė skrandis.

– Užeikite.

Sekretorius atidaręs duris mostelėjo rodydamas Lėjai įeiti.

– Panelė Teimė, pone, – po šių žodžių spragtelėjo uždaromos durys.

Kabinetas buvo pilnas lentynų, kurios net braškėjo nuo knygų. Židinyje blausiai ruseno ugnis, skleisdama vos juntamą šilumą. Ant židinio atbrailos pūpsėjo puošnus laikrodys. Atokiau prie didžiulio raudonmedžio rašomojo stalo galo sėdėjo pusamžis vyras retėjančiais plaukais ir su akiniais. Jis atsistojo, apėjo stalą ir nusilenkė.

– Arturas Henšou jūsų paslaugoms, panele Teime. Ar galėčiau paimti jūsų apsiaustą?

Lėja nusivilko ir vyras pakabino jį ant drabužių kaboklos kambario kampe.

– Prašom sėstis, – jis parodė ranka į tris medines kėdes, išrikiuotas prie stalo. – Esu tikras, kad kiti irgi netrukus pasirodys.

Lėja suraukė kaktą:

– Kiti?

– Greitai viską sužinosite.

Henšou grįžo prie savo kėdės. Stalas buvo beveik tuščias: matėsi tik krūvelė dokumentų, stiklo rašalinė ant sidabro padėklo, sidabrinis vaško laikiklis dokumentams antspauduoti. Nieko nelaukdamas vyras išsitraukė vieną dokumentą ir suraukęs aukštą siaurą kaktą ėmėsi jį skaityti. Lėja pasirinko vidurinę iš trijų kėdžių ir atsisėdo. Tyloje sklindantis laikrodžio tikėjimas atrodė labai garsus.

Jos mintys nuklydo prie darbdavio – grafo Dolfinstono – ir žinios, kad po daugiau nei šešiolikos mėnesių jis grįžta į Angliją. Visai netrukus jo laukiama Somersete – nors atvykimo datos dar nepatvirtino – ir Lėja net suvirpėjo įsivaizduodama jo reakciją, sužinojus, kad du jo mažamečius sūnus paliko vikaro dukters priežiūrai. Ir nesvarbu, jog tai pirmas kartas, kai taip atsitiko, nors ir turėjo teisę į vieną laisvą dieną per mėnesį.

Lėja dievino tiek savo darbą, tiek auklėtinius, tačiau baiminosi jo šviesybės sugrįžimo. Nuo tada, kai po tėvo mirties būdama vos devyniolikos turėjo užsidirbti pragyvenimui tarnaudama guvernante, pirmą kartą pasijuto rami ir laiminga lyg būtų savo namuose. Niekaip negalėjo suvaldyti nerimo dėl to, kad darbdavio grįžimas pranašauja permainas.

Mintyse vis iškildavo vyriško ir patrauklaus jo šviesybės paveikslas. Matė jį viso labo vieną kartą – per pokalbį dėl guvernantės vietos. Tąsyk pasirodė jai griežtas, neprieinamas, bet Lėja žinojo, kad jis ką tik buvo tapęs našliu. Kai ji ėmėsi savo pareigų, lordas

Dolfinstonas jau buvo išvykęs į žemyną ir nuo to laiko jo daugiau nematė. Jai buvo sunku įsivaizduoti, kaip galėjo taip skubiai palikti savo vaikus po jų motinos mirties ir taip ilgai negrįžti. Mergina stengėsi suprasti tokios tėviško rūpesčio stokos priežastis. Iš savo pusės Lėja darė viską, kad užtikrintų berniukams stabilumą, kurio šiems taip reikėjo. Netikėtai laikrodis ėmė mušti valandas pažadindamas Lėją iš nerimastingų minčių apie grafo sugrįžimą. Henšou viltinškai sužiuro į duris. Vos po kelių sekundžių pasigirdo beldimas.

– Užeikite.

– Panelė Fotergil, pone.

Henšou darsyk apėjo stalą ir pasveikino naujai atvykusiąją, o tada paėmė jos paltą. Lėja vargais negalais susitvardė nedirstelėjusi per petį į panelę Fotergil – pamatys moterį, kai Henšou pristatys jas vieną kitai. Naujai atvykusioji viešnia atsisėdo Lėjai iš dešinės, bet Henšou liko joms už nugarų. Girdėjosi, kaip jis nekantriai bilsnoja koja ir dūsauja, bet kol kas neketina imtis supažindinti panelių.

Lėja pasidavusi smalsumui dirstelėjo į moterį greta. Panelės Fotergil žvilgsnis buvo nukreiptas žemyn, ji kandžiojo apatinę lūpą. Iš po rudos skrybėlaitės kyšojo šviesiai rusvos garbanos. Jos rankos ant kelių virpėjo, todėl Lėjai, kaip guvernantei, norėjosi ištiesti ranką, suminti nerimstančius pirštus ir, kaip dera panelei, padėti nuslėpti nerimą bei emocijas. Netrukus pasigirdo dar

vienas beldimas į duris. O tada pasikartoję ta pati ceremonija, pranešanti, jog atvyko panelė Krumė. Šįkart Lėja nesižvalgė į naujokę, o visą dėmesį sutelkė į advokatą, grįžusį prie savo kėdės.

– Leiskite man jus supažindinti, – galiausiai prakalbo jis. – Panelė Aurelija Krumė.

Lėja linktelėjo galva pasveikindama moterį iš kairės ir greitosiomis ją nužvelgdama – mažutė ir gana daili, nors atrodė kiek išblyškusi tarsi ne pro šalį būtų socialiai pavalgyti. Balandžio pilkumo suknelė buvo gerai pasiūta, bet netinkama merginos figūrai ir apsitrynusi. Visai kaip skrybėlaitė, dengianti plaukus, kurie, sprendžiant iš blakstienų ir antakių, turėtų būti šviesūs.

– Panelė Lėja Teimė.

Dabar Lėja buvo kitų dviejų moterų dėmesio centre. Sveikindamasi ji linktelėjo joms abiem.

– Ir Beatričė Fotergil.

Panelė Fotergil – irgi nedidukė bei daili, tačiau maloniai putli – atrodė susinervinusi, o jos šypsena – nerūžtinga. Lėjos širdį veržęs nerimas dar sustiprėjo. Ar ir jai derėtų jaudintis? Darsyk pažvelgė į panelę Krumę, kuri atrodė sudirgusi, ir kiek aprimo.

– Ką gi, – tarė Henšou ir atsilošė kėdėje. – Sakyčiau, atvejis beprecedentis.

Vyras nusiėmė akinius ir nužvelgė kiekvieną jų iš eilės. Tada iš kišenės išsitraukęs nosinę nusišluostė kaktą. Vienintelis garsas kambaryje buvo laikrodžio tikėjimas. Henšou susikišo nosinę atgal į kišenę.

– Taip, – papurtė galvą ir akimis darsyk slystelėjo nuo vienos moters prie kitos. – *Gana* neįprastas, galima sakyti, pribloškiantis. Panelės, jūs turėtumėte suprasti, kad man kilo rimta dilema sprendžiant, kaip geriau pasielgti.

Panelė Krumė pasimuistė.

– Jeigu jūs paaiškintumėte šio susitikimo tikslą, pone Henšou, galbūt galėtume padėti jums su iškilusia... mmm... dilema.

Ji buvo labai iškalbinga. Tikra aukštuomenės dama.

– Na taip...

Advokatas ir vėl nutilo. Darsyk sužvejojo nosinę kišenėje, nublizgino akinių stiklus ir patupdė juos atgal ant nosies.

– Taip... palikimo sąlygos, žinoma, yra labai aiškios. Aš tik... aš tiesiog... – jis paeiliui pažvelgė į kiekvieną moterį, o jo akys, išdidintos akinių lęšių, buvo sutrikusios. – Lordas Tregovanas – *dabartinis* lordas Tregovanas – bus nepatenkintas, galite tuo neabejoti. Darsyk jam parašiau norėdamas viską paaiškinti. Jam tai prasta naujiena, bet jūs juk suprantate, kad ne aš sudariau *ši* testamentą. Buvau tikras, jog turiu vėliausią testamentą versiją – mano parengtą ir pasirašytą toje pačioje koroje prieš trejus metus.

Testamentas? Lėja sumirksėjo. Juk nebeturėjo šeimos narių, kurių galėjo netekti, jeigu neskaičiuotų tėvo Vestono ryšių iš jo motinos pusės. Ji labai abejojo, kad anie išvis ką nors žinojo apie jos egzistavimą. Jie niekada

nerodė net menkiausio susidomėjimo tėčiu, o jų ryšys buvo labai tolimas. Ir kaip tai galėtų būti susiję su lordu Tregovanu?

– Tai... – ponas Henšou smiliumi ir nykščiu suėmė vieną dokumentą už kampo tarsi baimintuši kuo nors užsikrėsti, o nosį suraukė nuo nesąmoningo pasibjaurėjimo, – ... *tai* buvo pristatyta vakar. Visgi negaliu paneigti dokumento autentiškumo. Jos didenybės parašą atpažinčiau bet kur. Be to, ji patvirtino Bato advokatų kontoros partneriai, nors niekaip negaliu suprasti, kodėl ji kreipėsi į juos. Ne. Bijau, kad jis autentiškas. Nėra jokių abejonių.

Vyras kalbėjo mįslėmis.

– *Pone Henšou. Gal malonėtumėte tęsti?..*

– Kantrybės, panele Teime. Kantrybės.

Apsimestinai globėjiškas niekšelis. Lėja dėbtelejo į advokatą.

– Visos trys sėdime jūsų kabinete jau dvylika minučių, o mano atveju – dar daugiau, tačiau viskas, ką sužinojome per šį susitikimą, kurį *jūs* sukvietėte ir kuriame, spėju, privalėjome dalyvauti mes visos trys, – yra tai, kad jūs labai nepatenkintas susitikimo priežastimi. Tam, kad galėčiau dalyvauti, turėjau pasiimti laisvą dieną, todėl būčiau labai dėkinga, jeigu paskubėtumėte, kad kuo greičiau galėčiau grįžti prie savo pareigų.

Henšou išsitiesė ir atrodė įsižeidęs.

– *Panele Teime...*

– Pone Henšou, jūs kalbėjote apie testamentą? – įsiterpė panelė Krumė.

– Visiškai teisingai, panele Krume, – atsakė advokatas. – Ledi Tregovan, mirusios Falkonfildo dvare netoli nuo Keinšamo Somerseto grafystėje, palikimą.

Panelė Fotergil susijausmino.

– Mano... mano motina dirbo Falkonfildo dvare. Senajame Falkonfildo dvare netoli Keinšamo Somerseto grafystėje, – jos balsas sudrebėjo, tarsi norint prabilti būtų reikėję drąsos. – Ji buvo ledi Tregovan kompanjonė. Dar iki man gimstant.

– Teisingai, – ponas Henšou perliejo jas visas smerkiančiu žvilgsniu. – Jūsų visų motinos buvo susijusios su Falkonfildu. Ir lordu Tregovanu, – viršutinė jo lūpa vyptelėjo.

Lėja kilstelėjo smakrą.

– *Mano* mama ten nedirbo. Ji ir jos tėvai buvo grafo ir grafienės kaimynai.

Ji nenorėjo, kad šis pasipūtęs advokatas žvelgtų į ją iš aukšto. Gal jai ir tenka dirbti guvernante, kad išgyventų, bet jos motina, mirusi nuo infekcijos, kai Lėjai buvo vienuolika, gimė kilmingoje šeimoje, o jos tėvas kilęs iš aristokratų giminės ir jo šaknys siekia grafa Baverstoką V.

Henšou pervėrė ją paniekinančiu, tačiau gailestingu žvilgsniu. Lėja skaudžiai sukando dantis, o pulsas net dundėjo ausyse. Ji sužiuro į panelę Krumę, kuri dar niekaip nesureagavo į tai, ką išgirdo.

– Neturiu žinių apie kokius nors ryšius tarp mano motinos ir Falkonfildo dvaro, – prabilo ji, – tačiau ledi kartą lankėsi mano motinos parduotuvėje Bate.

Ponas Henšou dar kartą peržvelgė testamentą.

– Panelė Aurelija Krumė, gimusi 1792 m. spalio ketvirtąją ponui Augustui Krumui ir poniai Amelijai Krumei?

Panelės Krumės skruostus nuspalvino raudonis.

– Taip.

– Tada nėra jokios klaidos. Dabar esu tikras, kad būtent jūs trys būsite dosniai apdovanotos jos didenybės.

– Kas gi mus tris sieja? – kitos dvi merginos atrodė sutrikusios kaip ir Lėja. – Akivaizdu, kad mūsų motinos. Tačiau – kaip?

Henšou ir vėl išsiviepė.

– Jus sieja ne motinos, o tėvas. Esate netikros seserys.

2

Lėja apmirė nenuleisdama akių nuo pono Henšou.

– Bet... tai neįmanoma. Tėtis... jis niekada... Jis buvo ištikimas bažnyčios tarnas! Jis niekada...

Mergina pritrūko žodžių. Nedrįso pažvelgti nė į vieną iš kambaryje buvusių moterų, nors girdėjo, kaip šios aiktelėjo išgirdusios, ką jis ištarė.

Sesės? Ne! Tai neįmanoma.

Ponas Henšou iki baltumo suspaudė lūpas, o Lėjos drąsa susvyravo matant akivaizdžią jo panieką.

– Mano tėtis, – lėtai ir aiškiai tardama žodžius tęsė ji, – niekada nebūtų išdavęs mano motinos.

– Na, dėl savo tėvo patikėčiau bet kuo, – panelė Krumė greitosiomis dirstelėjo į Lėją. – O kalbant apie jūsų, manyčiau, ponas Henšou mėgina pasakyti, jog visų mūsų trijų tėvas yra lordas Tregovanas. Jūsų atveju, tikėtina, kad tai nutiko dar iki jūsų motinai ištekant už pono Teimo.

– Teisingai, – patvirtino Henšou. – Kalbama apie lordą Tregovaną, kuris pasirūpino visų jūsų tėvų vestuvėmis, kai tik jam tapo žinoma apie jūsų motinų... mmm... *padėti*. Kiek man pavyko išsiaiškinti, kaskart vedybos būdavo su džentelmenais, kuriems stigo lėšų. Nė vienos iš jūsų motinų statusas po nederamo jų elgesio nenukentėjo.

Šokas lyg elektra supurtė Lėją iš vidaus. Nėra ko stebėtis, kad ponas Henšou žiūri į jas smerkiamai. Mergina ganėtinai gerai išmanė teisę, kad suprastų, jog mamos ir tėčio santuoka prieš jos gimimą reiškė, kad ji – santuokinis vaikas. Nuo šios minties suvirpėjo visu kūnu – bent jau tokios gėdingos žymės savo gyvenime pavyko išvengti.

– Tai... – panelė Fotergil garsiai įkvėpė. Kai vėl prakalbo, atrodė, tuojau pravirks. – Jeigu tai tiesa, tada viskas keičiasi. Neįsivaizduoju, ką daryti.

Merginos sielvartas buvo toks stiprus, kad Lėja ir vėl vos susilaikė nepaėmusi jos už rankos.

– Anksčiau minėjote *dabartinį* lordą Tregovaną, – prabilo ir panelė Krumė. – Norite pasakyti, jog mūsų tėvas miręs?

– Jis mirė prieš aštuonerius metus. Titulas ir Tregovaną valdos paveldėjimo tvarka atiteko jo įpėdiniui. Falkonfildas ir namas Londone – tai ledi Tregovan santuokinė dalis, todėl tai liko jai. Prieš daugelį metų jis susipyko su dabartinio lordo Tregovano tėvu, todėl jo įpėdiniui paliko tik tiek turto, kiek buvo priverstas pagal majorato teisę.

– Ar turite įrodymų? – visi vidiniai principai, kuriais vadovavosi gyvenime, vertė priešintis advokato žodžiams. Jos mylimas tėtis net nėra tikrasis jos tėvas? Šleikštulys užgniaužė gerklę.

– Turiu jos didenybės testamentą kopijas, kurias galėsite pasiimti išeidamos, – tarė Henšou. – Čia patvirtinamas tėvystės faktas.

– Pone Henšou, gal galėtume pereiti prie reikalo esmės? – panelė Krumė prisimerkusi tyrinėjo advokatą. – Akivaizdu, kad jūs esate nepatenkintas ir aš su didžiausiu malonumu kuo greičiau apleičiau šią seną aptriušusią kontorą. Minėjote palikimą, todėl malonėkite paaiškinti, kodėl mus sukvietėte, ir baikime.

– Labai gerai. Ponia Tregovan iš Falkonfildo dvaro mirė ir mano pareiga pranešti, kad jums trims paliko visą savo turtą, kuris, įvykdžius tam tikras sąlygas, bus padalintas lygiomis dalimis.

Lėja apmirė. Protas sunkiai suvokė jo tariamus žodžius. *Visą savo turtą?*

Panelė Krumė palinko į priekį:

– Kiek jis vertas?

– Nemažai. Palikimą sudaro Falkonfildo dvaras ir žemės aplink, kurios, kaip minėjau, yra netoli Keinšamo kaimo, įsikūrusio prie Bato kelio. Dar namas Londone ir įvairūs fondai, iš kurių per paskutinius metus gautos pajamos siekia daugiau nei penkiolika tūkstančių svarų sterlingų. Jūs trys dabar esate labai pasiturinčios jaunos damos.

Panelė Fotergil tik žioptelėjo be garso ir susvyravo kėdėje. Lėja, pati irgi jausdama svaigulį, atsegė rankinę, išėmė iš jos uostomosios druskos ir ištiesė panelei Fotergil. Beatričei. Savo *įseserei*.

Susijaudinimas tiesiog sprogdino ją iš vidaus. Ji turi šeimą. Ir bus turtinga. Nebereikės norint pragyventi dirbti guvernante. Tik... kaip greitai jis sukilo, taip spėriai ir subliuško. Dabartinės jos pareigos tikrai nebuvo tokios varginančios – ji mėgavosi savo gyvenimu Dolfinų dvare. Dievino Stiveną ir Nikola, ir mažąją Matildą. Berniukai atsakė jai tuo pačiu – dievino ją ir pasitikėjo. Kaip galėtų juos palikti? Gąsdino net tokia mintis.

O kaipgi tėtis? Jai suspaudė po krūtine. Jis nėra jos tėvas. Dar blogiau – jis tai žinojo. Tačiau buvo pats geriausias, mylintis tėvas, kokio tik galėjo norėti, todėl džiaugtis netikėtu praturtėjimu jai prilygo išdavystei: taip atstumtų tėvą dėl vyro, kuris suviliojo jos mylimą mamą.

Staiga ėmė graužti nosį – tai buvo aiškus ženklas, kad ašaros jau telkiasi akyse. Ji nepastebimai nykščiu ir smiliumi suspaudė nosies nugarėlę.

Viešpatie! Aš turiu sesių! Kiek kartų vaikystėje meldėsi prašydama brolio ar sesės, tačiau maldos liko neišgirstos. Iki dabar. Staiga ji turi net dvi seses. Tačiau jos jai visiškai svetimos. Smegenys kaito, skrandis vartėsi, bet ji stengėsi paslėpti savo vidinę sumaištį.

Beatričė nedrąsiai šypsodamasi gražino jai uostomąją druską. Slėpdama buteliuką rankinėje tyliai

svarstė sau, kur kitos dvi moterys gyvena, ar dar kada nors su jomis susitikis. Mintis vijo mintį. Ji suraukė kaktą.

– Minėjote sąlygas?

– Ak, taip. Jos labai aiškios. Nuo šiandien lygiai dvylika mėnesių jūs trys galėsite naudotis abiem nekilnojamojo turto objektais. Jūsų išlaidos bus padengtos iš fondų gaunamomis lėšomis. Po metų, jeigu sėkmingai įvykdysite kitas palikimo sąlygas, paveldėsite savąją jos didenybės turto dalį.

– Kokias kitas sąlygas? – reikliai pasiteiravo panelė Krumė... Aurelija.

– Kaip tik ketinau tai paaiškinti, panele Krume. Sąlygos, nurodytos testamente, skelbia, kad ateinantį sezoną jūs gyvensite Londone, o jus globos ponija Bateria – buvusi ledi Tregovan kompanjonė. Iki jūsų vestuvių. Pasibaigus sezonui, galėsite rinktis – likti Londone ar apsistoti Falkonfildo dvare, tačiau per metus kiekviena jūsų privalo ištekėti.

– *Ištekėti?* – viršutinė panelės Krumės lūpa išsilenkė. – Kodėl?

– Ledi Tregovan nepasikonsultavo su manimi rengdama paskutinįjį testamentą, taigi nesu susipažinęs su jos argumentais, – Henšou taip suspaudė lūpas, kad šių neliko nė žymės. – Drįstu spėti, kad ponija Bateria galės jums daugiau paaiškinti.

Lėja kilstelėjo antakius ir apsikeitė paslaptiniais žvilgsniais su kitomis dviem – savo įseserėmis.

– O kas nutiks, jeigu per metus neištekėsime?

– Jeigu per metus jums nepavyks ištekėti, neteksite didžiosios savo palikimo dalies ir tai bus padalinta dviem kitom jūsų sesėms. Privalėsite gražinti visus pirkinius, įsigytus per paskutinius dvylika mėnesių. Išskyrus asmeninius daiktus, pavyzdžiui, drabužius. Juvelyriniai dirbiniai, kariatos, net namai bus konfiskuoti. Jums bus suteikta teisė gyventi Falkonfildo valdose ir paskirta dviejų šimtų svarų metinė išmoka, kad neliktumėte visai be pinigų. Beje, yra dar dvi sąlygos. Jeigu kuri nors iš jūsų sugalvotumėte parduoti savo Falkonfildo dvaro dalį, kitos – tiksliau kalbant, jų vyrai – įgaus pirmumo teisę. Ir galiausiai – nė viena neturėtų tekėti už jūsų tėvo – tai yra mirusio lordo Tregovano – įpėdinio, dabartinio lordo Tregovano, kuris yra tolimas jūsų pusbrolis.

Išgirdusi paskutinę sąlygą, Lėja dar labiau apsi-
niaukė. Aristokratai įprastai linkę išsaugoti turtą savo rankose neskaidomą.

– Kodėl?

– Kaip jau minėjau, ledi Tregovan neprašė nei mano paslaugų, nei patarimo.

Kambary įsiviešpatavo nejauki tylą, o Lėja išnaudojo šį laiką bandydama surikiuoti pabirusias mintis.

Svarbiausia žinia ta, kad jai reikės tekėti, tačiau jau labai seniai buvo atmetusi tokią galimybę. Jeigu kada nors tekėtų, rinktųsi... *norėtų*... tokios santuokos, kaip tėvų: sklidinos šilumos, meilės, pagarbos ir laimės. Ji

nė už ką nesutiktų atiduoti savo gyvenimo, o dabar ir turto – *kad ir kaip keistai tai skambėtų* – į vyro, kuris jos nemylī, rankas. Dirbdama guvernante, matė ne vieną tokios santuokos pavyzdį ir neturėjo jokio noro pakliūti į panašias pinkles.

Nepuoselėjo jokių iliuzijų dėl savo perspektyvų – buvo jau dvidešimt šešerių ir kasdien mato savo atvaizdą veidrodyje: smaila nosis, aukšti skruostikauliai, atsikišęs smakras, aukšta, lieso sudėjimo, raudonais plaukais, strazdanota. Karti patirtis išmokė, kad ji ne ta moteris, kuri kurstytų vyro romantiškus jausmus. Vieninteliai du vyrai, kurie kada nors rodė jai dėmesį, žvelgė į merginą kaip į priemonę tikslui pasiekti.

Jos tėvo kuratorius – Piteris Benetas – mergino ją, tik Lėja per vėlai susigaudė, jog taip jis mėgino pelnyti tėvo palankumą. Kai tėtis mirė ir ji buvo priversta palikti vikariatą neturėdama jokio kito pasirinkimo kaip tik pačiai prasimanyti lėšų gyvenimui, Piteris labai greitai atskleidė tikrąjį savo veidą atsukdamas jai nugarą. Tuoju pat ėmė siekti naujojo vikaro, kuris turėjo dvi dukras, malonės.

O tada tos baisiosios Kalėdos, kai dirbo pas lordą ir ledi Petersonus. Jauniausias jūdviejų sūnus ir paveldėtojas, vikontas Uskas, su dviem draugais grįžo šventėms ir nedeldamas ėmėsi žavėti Lėją. Ji buvo atsargi ir atsispyrė jam iki pat Kūčių vakaro, kai šis pričiupo ją po amalo šakele ir paprašė bučinio.

Išskirtinis ir atkaklus jo elgesys užliūliavo merginos instinktus... pasidavė jo tikinimui, kad tiesiog dievina

raudonus plaukus bei strazdanas, todėl leidosi pabučiuojama. Net pati atsakė į bučinį. O tada Uskas atitraukė ir sušuko draugams:

– Pričiuopau ją! Sakiau, kad tai padarysiu. Iš kiekvieno po penkis svarus!

Niekada nepamirš to pažeminimo, ledinio šoko, kai prieš pat Naujuosius metus, sužinoję apie lažybas, Usko tėvai nuo jos nususuko. Tai buvo skaudžios gyvenimo pamokos ir Lėja išmoko būti atsargi dėl visko, kas susiję su džentelmenais. Tačiau neabejojo, kad įsėsers – abi jaunesnės ir žymiai gražesnės už Lėją – turėjo daugiau šansų susirasti vyrus.

– Taigi, – Henšou kostelėdamas nutraukė tylą, o tada pervertė popierių kupetą ant stalo. Kiekvienai moteriai padavė po dokumentą. – Kaip minėjau, visoms trims turiu po testamento kopiją, – jis pasirausė stalčiuje, kur sužvejojo tris odinius maišelius, – o čia – kiekvienai po kapšėlį pinigų išlaidoms, kurių turėsite prieš atvykdamas į Londoną. Be abejo, jums reikės šiek tiek laiko pasiruošti pasikeitusioms aplinkybėms ir deramai susitvarkyti senąjį gyvenimą, tačiau raginčiau kuo greičiau imtis garderobo klausimo, kol po Velykų neprasidėjo naujasis sezonas.

Lėja saugiai susidėjo testamentą ir pinigus į rankinę, burna išdžiūvusi, o gyslomis kunkuliuoja nežinomybė. Kaip pasikeis jos ateitis? Po tėčio mirties jau buvo pripratusi prie pokyčių, tačiau kiekvienas darėsi vis sunkesnis ir jos siela troško saugumo bei stabilumo. Krūtinę suspaudė skausmas. Tėtis. Jis net nebuvo

tikrasis jos tėvas, tačiau įkūnijo neabejotiną meilę ir rūpestį. Daugiau nieko ir negalėtų norėti iš tėčio.

– Man tereikia jūsų parašų, patvirtinančių, kad buvote tinkamai informuotos ir gavote patarimų tiek dėl testamentą turinio, tiek dėl sąlygų, susijusių su paveldėjimu. Tada galėsite eiti, – pasakė Henšou.

Visos moterys viena po kitos pasirašė dokumentą, o Lėja pasibaisėjo supratusi, kaip dreba jos ranka. Slapta stebėdama Aureliją ir Beatričę, matė ir jų nerimo ženklus, nes abi vengė akių kontakto.

– Kieme laukia trys pašto vežimai parvežti jus namo, – tęsė advokatas. – Į Londoną turite atvykti vėliausiai Velykų sekmadienį, balandžio penkioliktąją, arba neteksite savo palikimo dalies. Adresą rasite testamente. Ponia Baterbi jau Londono rezidencijoje ir ruošiasi jūsų apgyvendinimui. Ar turite klausimų, kol dar neišvykote?

– Aš turiu, – Aurelijos balsas virpėjo, o veidas buvo skaisčiai raudonas. Lėja įsitempė pastebėjusi jos akyse ašaras. – Ar galima... ar galėčiau nedelsiant vykti į Londoną? Ar man leis apsisototi name tuoj pat?

Pirmą kartą pono Henšou veide Lėja pastebėjo atjautos šešėlį.

– Taip, panele Krume, galite, – jis kažką paskrebėno ant lapo. – Štai žinutė poniai Baterbi. Ar jums pirmiausia reikia užsukti į Batą? – Aurelija papurtė galvą. – Tokiu atveju rekomenduočiau keliauti pašto karieta. Ji kasdien išvyksta ketvirtą popiet nuo Bušo

smuklės, įsikūrusios Korno gatvėje. Nuo čia visai netoli. Nusiūsiu savo padėjėją nupirkti jums bilieto, ir pranešiu, kad atšauktų pašto vežimą, – vyras nužvelgė Lėją su Beatriče. – Ar kuri jūsų irgi pageidautų nieko nelaukdama vykti tiesiai į Londoną su panele Krume?

– Oi, ne! Mano brolis... manęs laukia namie, – vienu atsikvėpimu atsakė Beatričė.

– Dėkoju, ir aš ne, – tarė Lėja.

Henšou priėjo prie durų ir jas atidarė. Pasigirdo balsų murmesys.

Grįžęs tarė:

– Linkiu jums visoms geros dienos. Panele Krume, galite palaukti apačioje pagrindiniame kabinete, kol grįš mano padėjėjas su jūsų bilietu.

Kol ponas Henšou padėjo Aurelijai apsivilkti palta, Lėja stovėjo suraukusi kaktą. Niekaip negalėjo suprasti.

– Kam ledi Tregovan reikėjo sukti dėl mūsų galvą?

– Žinau tik tiek, kiek jums papasakojau, tačiau drįstu teigti, jog ponias Baterbi suteiks jums daugiau informacijos. Maždaug dvidešimt metų ji buvo jos didenybės kompanjonė. Siūlyčiau paklausinėti jos, kai susirinksite miesto name.

Jeigu vyksiu į tą namą. Neprivalau paklusti testamentu sąlygoms.

Mintis apie Londono sezoną – visas tas dailias, elegantiškas jaunas damas, kovojančias dėl vyro, – perliejo Lėją siaubu.

Du šimtai svarų per metus – rimta suma. Turėčiau stogą virš galvos.

Tokia nepriklausomybė, net gaunant ribotas pajamas, viliojo. Bet... kaip būtų vieniša. Dėl to privalėtų palikti berniukus – vien mintis draskė širdį ir priminė, jog turi kuo greičiau grįžti pas juos. Lėja negalėjo sulaukti, kada liks viena pašto vežime ir galės surikiuoti padrikas mintis. Nusileido tamsiais laiptais ir išėjo į gryną orą, kur prie šaligatvio laukė du pašto vežimai. Prie kiekvieno jų – po foreiterį. Trečias vežimas nuvažiavo.

Ji pasisuko į kitas moteris. Savo seseris. Nenučiuokė, ką derėtų pasakyti.

– Negalime visko aptarinėti čia, ant šaligatvio, – pirmoji prakalbo Aurelija. – Bet... esu laiminga, kad mes susitikome. Visada troškau sesers.

Jos šypsena tiesiog spindėjo ir Lėja matė, jog ši mergina tikrai gali būti graži – kai tik jos oda spindės sveikata, plaukai žvilgės, veidas švytės. Nėra abejonių, kad naujiena Aureliją nudžiugino.

– Ir aš, – pritarė Lėja.

– Aš taip pat, – prisijungė ir Beatričė. – Dabar turiu net dvi.

– Ką gi, viliuosi, kad judvi netrukus prisijungsite prie manęs Londone ir galėsime tinkamai viena kitą pažinti.

– Panelės? – pasigirdo vieno foreiterio balsas. – Panelės Teimės transportas. Turime pajudėti, kitaip negrįšime iki tamsos.

– Dėkoju. Ateinu, – Lėja nusišypsojo sesėms. – Jeigu

norėtumėte man parašyti, gyvenu Dolfinų dvare, Vestklife, Somersete. Kur būsi tu, Aurelija, žinau. O kaip dėl tavęs, Beatričė?

– Ak, – atrodė, jog Beatričė kiek šalinasi jų. – Nesu tikra... Tai dėl... brolio... jis nepritaro. Nepaisant jo, privalėsiu atvykti į Londoną... – ji nurijo sakinio pabaigą. – Ten ir pasimatysime.

Ji nuskubėjo prie antro vežimo.

– Ar šis panelei Fotergil?

Jai atsakė galvos linktelėjimu ir mergina įlipo. Vežimui pajudėjus, ji nuleido langą ir pamojavo, tačiau plati šypsena nė kiek nesumažino įtampos, atsispindėjusios veide.

– Ką gi, – sušneko Aurelija, – jos brolis man jau labai nepatinka.

– Man irgi, – Lėja žvelgė į seserį mintyse ieškodama kokio draugiško pastebėjimo. – Aurelija – labai gražus vardas, – ji irgi įlipo į jos laukiančią karietą. – Tikiuosi, greitai pasimatysime. Saugios kelionės tau.

Arkliai nekantriai pajudėjo ir ji susvyravo. Kai atsėdusi pažvelgė pro langą, furgonas jau suko iš gatvės ir Aurelijos nebesimatė.

Sudomino? Pirkite knygą
LAIMĖS NESUPLANUOSI
ir mėgaukitės istorija iki pabaigos.

Dar vakar jos nežinojo, nei kad turi po dvi netikras
seseris, nei kad taps turtingomis paveldėtojomis.
Paslaptingo testamento sąlyga – ištekėti per metus.
Ar joms pavyks?

*Iš neturtingos guvernantės...
...į turtingas paveldėtojas*

Tą dieną, kai darbdavys, paslaptingasis Dolfinų dvaro grafas, grįžta iš užsienio, jo guvernantė Lėja Teimė sužino, kad paveldėjo didelį palikimą. Tarp jų iškart užsimezga ryšys, bet, kad galėtų gauti paveldėtą turta, Lėja privalo mesti tarnybą ir susirasti vyrą. Atsargusis našlys, norėdamas ją sulaikyti, pasiūlo abejotina santuoką, bet Lėja atsisako. Ji netekės už vyro, užvaldžiusio jos širdį, nebent yra vilties, kad į jos meilę bus atsakyta...

